

Ya Hiç Gelmeseydin

Colleen Hoover

Çeviri
Bilge Pasinler

epsilon®

Bu kitabı, *Çarpılma*'yı okuyan ve beni
Layken ile Will'in hikâyesini anlatmam için
cesaretlendiren herkese ithaf ediyorum.

TEŞEKKÜR

Çarpılma'nın basım sürecinde ve *Ya Hiç Gelmeseydi*'nin yazımı esnasında internette kendi kitaplarını yayımlayan birçok yazarla tanışma ve deneyimlerinden yararlanma şerefine eriştim.

Buradan hepsine teşvikleri, geri bildirimleri ve her şeyden öte bencil davranmadıkları için teşekkür etmek isterim. Kendilerinden bunca şey verip karşılığında hiçbir şey beklemeyen kişilerle sıklıkla tanışmıyor insan.

Ayrıca buradan Edmund Davis-Quinn'e bu kadar ilham verici bir şiir yazdığı ve bu kitapta "*Kötü yaz*" adlı şiirini kullanama izin verdiği için teşekkür etmek istiyorum, yeni arkadaşlarımın hepsine başarılar diliyorum.

Ve interneti sataşmak için bir yol olarak kullanıp kendilerine güvensizliklerini böyle örtmeyi seçenlere de "kelebekle git" diyorum.

Önsöz

1 Ocak 2012 **“Kararlar”**

2012'nin bizim yılımız olacağına eminim. Benimle Lake'in yılı.

Son birkaç yıl bizim için kesinlikle iyi geçmedi. 2008'in sonunda annemle babam hiç beklenmedik bir şekilde aramızdan ayrıldı ve küçük kardeşimi tek başıma yetiştirmem gerekti. Vaughn'un iki yıllık ilişkimizi onların ölümünün hemen ardından bitirme kararı alması da cabasıydı. Bir de bursumdan vazgeçmek zorunda kaldım. Üniversiteyi bırakıp Ypsilanti'ye geri taşınmak ve Caulder'ın velisi olmak, verdiğim en zor kararlardan biriydi... Ama aynı zamanda en iyi kararlarımdandı da..

Ertesi yılın her gününü bu duruma nasıl alışacağımı öğrenerek geçirdim. Kalp kırıklıklarına nasıl alışacağıma, ebeveynlerimin olmamasına, tek başına bir ebeveyn ve aileyi geçindiren tek insan olmaya nasıl alışacağıma. Geriye dönüp baktığımda 2009'u Caulder olmadan atlatabileceğimi hiç sanmıyorum. Hayata devam edebilmemi mümkün kılan tek şey oydu.

2010 yılının ilk yarısını hatırlamıyorum bile. Bu yıl benim

için 22 Eylül'e, Lake'i ilk kez görene kadar başlamamıştı. Tabii ki 2010'un da geçmiş yıllar kadar zor olduğu ortaya çıktı ama bu sefer durum tamamen farklıydı. Hayatım boyunca onunla birlikte olduğum kadar canlı hissetmemiştim kendimi. Ama aramızdaki durumları düşününce onunla birlikte de olamazdım. Sanırım zamanımın büyük kısmını kendimi hayat dolu hissederek geçiremedim.

2011 yılı kendi çapında daha iyiydi. Birçok kere âşık oldum, yas tuttum, iyileştim ve daha çok şeye alıştım. Julia o yılın Eylül ayında aramızdan ayrıldı. Ölümünü bu kadar zor atlatacağımı tahmin etmiyordum. Ölümü neredeyse annemi tekrar kaybetmek gibiydi.

Annemi özlüyorum. Julia'yı da özlüyorum. Neyse ki Lake var.

Aynen benim gibi babam da yazmayı severdi. Bana hep günlük düşüncelerini yazmanın ruhuna iyi gelen bir terapi olduğunu söylerdi.

Belki de son üç yılda yaşadığım zorluklara alışamamamın bir nedeni de babamın bu tavsiyesini dinlemememdi. Bir yılda birkaç kez çarpılmanın bana yeterince "terapi" olduğunu tahmin ediyordum. Belki de yanılmıştım. 2012 yılının tam da planladığım gibi mükemmel olmasını istiyorum. Yani bu söylenenler (daha ziyade yazılanlar) bir yana, 2012 için en büyük kararım yazmak. Gün-de bir kelime bile olsa yazmaya devam edeceğim ve içimi dökeceğim.

BİRİNCİ KISIM

Birinci Bölüm

5 Ocak 2012, Perşembe

Bugün ders kaydımı yaptırđım. İstediyim günleri ayarlayamadım ama sadece iki sömestrim kaldı ve programım konusunda seçici olmak gittikçe zorlaşıyor. Gelecek sömestreden sonra öğretmenlik için yerel okullara başvurmayı düşünüyorum. Gelecek yıl bu zamanlarda yeniden öğretmenlik yapıyor olmayı ümit ediyorum. Ama şimdilik... Öğrenci kredisiyle geçineceğim. Neyse ki büyükkannemle büyükbabam üst lisans derecemi yaparken bana çok destek oldu. Onlar olmadan bunu başaramayacağıma şüphe yok.

Bu akşam Gavin ve Eddie'yle akşam yemeği yiyeceğiz. Sanırım çizburger yapacağım. Çizburger kulağa hoş geliyor. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar.

★

“Layken burada mı, orada mı?” diye sordu Eddie başını ön kapıdan uzatarak.

“Orada,” diye cevap verdim mutfaktan.

Acaba evin girişinde insanların kapıyı çalmamasını söyleyen bir tabela mı vardı? Lake tabii ki artık kapıyı hiç çalmıyordu ama bu rahatlığı Eddie'ye de bulaşmıştı belli ki. Eddie karşıya Lake'in evine geçti, o sırada Gavin dizlerini ön kapıya vurarak içeri girdi. Tam anlamıyla kapıyı çalmamıştı ama en azından bir girişimde bulunmuştu.

“Ne yiyoruz bu akşam?” diye sordu. Ayakkabılarını kapıda çıkararak içeri girdi.

“Çizburger.” Eline spatulayı verip ocağı gösterdim, patates kızartmalarını fırından alırken ona burgerleri çıkarmasını söyledim.

“Will, kendimizi hep bir şekilde yemek pişirirken bulduğumuzu fark ettin mi?”

“Bu o kadar da kötü bir şey değil,” dedim patatesleri tavada kızartırken. “Eddie'nin Alfredo soslu makarnasını hatırladın mı?”

Lake bunu hatırlayınca yüzünü ekşiterek “Doğru diyorsun,” dedi.

Masayı hazırlamaları için Kel ile Caulder'ı mutfağa çağırdım. Geçen yıl Lake ile birlikte olduğumuzdan beri, Gavin ile Eddie en az haftada iki kere bizimle yemek yiyorlardı. Sonunda bir yemek masasına yatırım yapmak zorunda kaldım, çünkü bar artık kalabalık olmaya başlamıştı.

“Selam Gavin,” dedi Kel. Mutfağa girdi, dolaptan bardakları aldı.

“Selam,” diye cevap verdi Gavin. “Gelecek hafta partiyi nerede yapacağına karar verdin mi?”

Kel omuz silkti. “Bilmiyorum. Belki bowling'e gideriz ya da sadece burada bir şeyler yapabiliriz.”

Caulder mutfağa girip masayı hazırlamaya başladı. Ar-

kama göz attığımda fazladan bir tabak koyulduğunu fark ettim.

“Birini mi bekliyoruz?” diye sordum.

“Kel, Kiersten’ı davet etti,” dedi Caulder alaycı bir şekilde.

Kiersten, bir ay önce sokağımızda bir eve taşınmıştı ve Kel ona biraz abayı yakmıştı ama elbette bunu itiraf etmiyordu. Kel on bir yaşına basmak üzereydi. Lake ile böyle bir şeyin olmasını bekliyorduk. Kiersten ondan birkaç ay büyük ve bir hayli de uzundu. Kızlar ergenliğe erkeklerden daha erken girdiği için Kel’in de zamanla ona yetişeceğini umut ediyordum.

“Bir dahaki sefere birini davet ederseniz, lütfen haber verin. Şimdi bir burger daha yapmam gerek.” Buzdolabına yürüdüm ve fazladan bir burger daha çıkardım.

“O et yemiyor,” dedi Kel. “Vejeteryan.”

Anlaşıldı. Eti buzdolabına tekrar koydum. “Peki, ne yiyecek? Sahte etim yok. Ekmek mi yiyecek?”

“Ekmek yeterli,” dedi Kiersten ön kapıdan girerken. Kapıyı çalmamıştı. “Ekmeği severim, patates kızartmasını da. Sadece haksız yere yapılan hayvan cinayetlerinin ürünü olan yiyecekleri yemiyorum.”

Kiersten masaya doğru yürüdü ve kâğıt havlu rulosunu aldı, onları kopararak her tabağın yanına birer tane koydu. Kendine olan güveni bana birazcık Eddie’yi hatırlatıyordu.

“Kim bu?” diye sordu Gavin, Kiersten’in kendini evinde gibi rahat hissetmesini seyrederken. Bizimle daha önce hiç yemek yememişti ama verdiği komutlara bakılırsa bunu anlamak gücü.

“Sana bahsettiğim on bir yaşındaki komşumuz. Ama

ağzından çıkan şeylere bakılırsa sahtekâr olduğunu düşünüyorum. Gittikçe onun kızıl bir kız çocuğu taklidi yapan ufak tefek bir yetişkin olduğundan şüphelenmeye başladım.”

“Kel’in hoşlandığı kız demek?” dedi Gavin gülümseyerek. Kafasında tilkilerin dolaştığını görebiliyordum. Şimdiden akşam yemeğinde Kel’i utandırmanın yollarını düşünmeye başlamıştı. Bu akşam ilginç olacaktı.

Gavin ile bu geçen yılda epey yakınlaşmıştık. Lake ile Eddie’nin birbiriyle olan samimiyetini düşünürsek sanırım bu iyi bir şeydi. Kel ile Caulder da onları gerçekten seviyordu. Bu çok hoştu. Aramızdaki bağ hoşuma gidiyordu. Hep böyle kalmasını umuyordum.

Masaya oturmak üzereyken Eddie ile Lake nihayet içeri girdiler. Lake ıslak saçlarını topuz yapmıştı. Üzerinde bir tişört ve eşofman vardı, ayağında da ev terlikleri. Burada kendini rahat hissetmesi hoşuma gidiyordu. Yanımdaki sandalyeyi alıp bana doğru eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Teşekkürler, bebeğim. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. İstatistik dersine internetten başvurmaya çalışıyordum ama sınıf dolmuş. Sanırım yarın idareye gidip onları ikna etmeye çalışacağım.”

“Neden istatistik dersi alıyorsun?” diye sordu Gavin. Ketçapı alıp tüm tabağına sıktı.

“Mini kış sömestrinde Cebir II dersini aldım. Matematikten nefret ettiğim için hepsini birinci dönemde alıp bitirmeye çalışıyorum.” Lake ketçapı onun elinden alarak önce benim, daha sonra da kendi tabağına sıktı.

“Neden acele ediyorsun? Zaten şimdiden Eddie ile be-

nimkinin toplamından fazla kredin var,” dedi Lake. Eddie hamburgerinden bir ısırık alıp başını salladı.

Lake, Kel ile Caulder’ı başıyla işaret etti. “Benim Eddie ile senin toplamından fazla çocuğum var. *Acelem* bu yüzden.”

“Ana branşın ne?” diye sordu Kiersten, Lake’e.

Eddie, Kiersten’a bir bakış attı ve sonunda masadaki fazla kişiyi fark etti. “*Sen* kimsin?”

Kiersten, Eddie’ye bakıp gülümsedi.

“Ben Kiersten. Will ile Caulder’ın çaprazında, Layken ile Kel’in paralelinde yaşıyorum. Noel’den önce Detroit’ten buraya taşındık. Annem şehir bizi terk etmeden bizim şehri terk etmemiz gerektiğini söyledi. Ne demekse artık. On bir yaşındayım. 11.11.2011’den beri on bir yaşındayım. Çok güzel bir gündü biliyor musun? On bir, on bir, on bir’de on bir yaşına girdiğini söyleyebilecek çok kişi yok. Gerçi öğleden sonra saat üçte doğduğum için biraz hayal kırıklığına uğradım. Bir de 11.11’de doğsaydım kesin haberlere çıkardım. Haberlerin bu bölümünü kaydetmiş olsam portfolyomda kullanabilirdim. Büyüyünce aktris olmak istiyorum.”

Eddie hepimiz gibi cevap veremeden bakakaldı. Kiersten kayıtsız bir şekilde Lake’e dönerek sorusunu tekrarladı. “Senin ana branşın ne Layken?”

Lake hamburgerini tabağına bıraktı, boğazını temizledi. Bu sorudan ne kadar nefret ettiğini biliyordum. Gayet kendinden emin bir şekilde cevap vermeye çalıştı. “Henüz karar vermedim.”

Kiersten ona acıyan gözlele baktı. “Anlıyorum. Klasik *kararsız*. En büyük ağabeyim üç yıldır kolejde. Çaylak. Şu

ana kadar beş ana branş alabilecek kredisi var. Bence kararsız kalmaya devam edecek, çünkü mezun olup gerçek bir işte çalışmak yerine her gün öğlene kadar uyuyup sonra sınıfta üç saat oturup gece dışarı çıkmayı tercih ediyor. Annem bunun doğru olmadığını düşünüyor. Ağabeyimin ilgi alanlarını inceleyip bütün kapasitesini keşfetmeye çalıştığını söylüyor. Bana sorarsan boktan bir bahane.”

İçtiğim içecek kahaahamla birlikte boğazımdan tekrar yukarı çıkınca öksürdüm.

“Boktan dedin!” dedi Kel.

“Kel, boktan deme!” dedi Lake.

“Ama ilk o söyledi,” dedi Caulder, Kel’i savunarak.

“Caulder sakın boktan deme!” diye bağırdım.

“Özür dilerim,” dedi Kiersten, Lake ile bana. “Annem küfrün icadından medyanın sorumlu olduğunu söylüyor. Herkes küfürleri yeterince kullanırsa küfür olmaktan çıkacağını ve kimsenin bu sözlerden alınmayacağını söylüyor.”

Bu çocukla başa çıkmak zor!

“Annen seni küfretmeye mi *cesaretlendiriyor?*” dedi Gavin.

Kiersten başını salladı. “Ben olayı bu şekilde görmüyorum. Annem sadece zarar vermek üzere üretilmiş kelimelerin fazla kullanımını sayesinde bozulmuş bir sistemi küçümsememiz için cesaretlendiriyor bizi. Oysaki onlar da diğer kelimeler gibi bir araya gelmiş harfler. Karışmış harfler, sadece o kadar. Mesela ‘kelebek’ kelimesini ele alalım. Bir gün birisi kelebek kelimesinin küfür olduğunu söylese mesela... İnsanlar bu kelimeyi bir aşağılama ifadesi olarak kullanmaya başlayacaktır ve olumsuz yönde ifadelerde kullanacaktır. Kelimenin kendisi hiçbir şey ifa-

de etmiyor, insanların yüklediği olumsuz anlamlar onları küfür yapıyor. Yani hepimiz devamlı kelebek demeye devam etseydik insanlar onu önemsemeyi bırakır. Şoke etme gücü kaybolur ve herhangi bir kelime haline gelir. Kötü sayılan her kelime için bu geçerlidir. Herkes bu kelimeleri hep kullanmaya başlarsa kötü olmaktan çıkarlar. En azından annem böyle düşünüyor.” Gülümsedi ve patatesini ketçapa batırdı.

Kiersten bizi ziyaret ettiğinde nasıl bu hale geldi diye merak ediyordum. Daha Kiersten’in annesiyle tanışmamıştım ama tüm duyduklarımızın ardından sıradan birisi olmadığı anlaşılıyordu. Biraz garip bir biçimde olsa da Kiersten’in yaşlılarına göre daha zeki olduğu ortadaydı. Ağzından çıkan kelimeler bir şekilde Kel ile Caulder’ı daha normal gösteriyordu.

“Kiersten?” dedi Eddie. “Yeni en iyi arkadaşım olur musun?”

Lake tabağından bir patates alıp Eddie’ye attı ve patatesi yüzüne isabet ettirdi.

“Bok kafalı!” dedi Lake.

“Kelebekle git!” dedi Eddie, sonra da Lake’e bir patates fırlattı.

Bunun geçen haftaki yemek savaşına dönüşmemesini umut ederek patatesi yakaladım. Hâlâ evin her yerinde brokoli buluyordum. “Durun!” dedim elimdeki patatesi masaya bırakarak. “Evimde bir yemek savaşı daha çıkarırsanız ikinizin de kelebeğini tekmelerim!”

Lake yemek savaşı konusundaki ciddiyetimi gördü. Masanın altından bacağına sıktı ve konuyu değiştirdi.

“Ekşi ve tatlı anlar?” dedi.

“Ekşi ve tatlı anlar mı?” diye sordu Kiersten akli karışmış bir halde.

Kel ona açıkladı. “Bu noktada günün ekşi ve tatlı anlarını söylemen gerekiyor. İyi, kötü. Mutlu, üzgün. Her akşam yemeğinde bunu yaparız.”

Kiersten anladığımı belirterek başını salladı.

“İlk ben anlatayım,” dedi Eddie. “Bugünkü ekşiliğim kayıtlardı. Pazartesi, çarşamba ve cuma sınıflarında takılıp kaldım. Salı ile perşembeler doluydu.”

Herkes salıyla perşembeyi istiyordu, dersler o günlerde daha uzundu ama haftada üç kere gitmektense iki kere gitmek daha uygundu.

“Bugünün tatlılığıysa yeni en yakın arkadaşım Kiersten’la tanışmaktı,” dedi Eddie, Lake’e bakarak.

Lake bir patates kızartması daha alıp Eddie’ye fırlattı. Eddie eğilince patates başımın üstünden geçti. Lake’in tabağını önünden alıp yanıma koyarak ondan uzaklaştırdım.

Lake omuzlarını silkip gülümsedi. “Özür dilerim.” Tabağımdan bir patates alıp ağzına attı.

“Senin sıran Bay Cooper,” dedi Eddie. “Sıkıcı” olduğumu düşündüğü zamanlarda bana sıkça böyle sesleniyordu.

“Benim ekşiliğim de kesinlikle kayıtlardı. Pazartesi, çarşamba ve cuma günü derslerini aldım.”

Lake üzüntüyle bana döndü. “Ne? Ben ikimizin de salı, perşembe sınıflarını aldığımı sanıyordum.”

“Denedim bebeğim. O günlerde benim düzeyimdeki dersleri vermiyorlar. Sana mesaj atmıştım.”

“Off bu gerçekten berbat,” dedi Lake somurtarak. “Ve senin mesajını da alamadım çünkü yine telefonumu bulamadım.”

Lake telefonunu hep kaybederdi.

“Senin tatlı anın nedir?” diye sordu bana Eddie.

Bu kolaydı. “Günümün tatlı kısmı şu an gerçekleşiyor,” dedim ve Lake’i alınından öptüm.

Kel ile Caulder homurdandılar. “Will, her akşam aynı şeyi söylüyorsun,” dedi Caulder, bıkkın bir şekilde.

“Benim sıram,” dedi Lake. “Kayıtlar benim günümün tatlılığıydı aslında. İstatistik konusunda karar veremedim ama diğer dört sınıfım tam da istediğim gibi oldu.” Eddie’ye baktı ve devam etti. “Ekşiliğim de en yakın arkadaşımı on bir yaşında bir çocuğa kaptırmak oldu.”

Eddie güldü.

“Gitmek istiyorum,” dedi Kiersten. Kimse itiraz etmedi. “Benim günümün ekşiliği de akşam yemeğinde ekmeğe yemekti,” dedi tabağına bakarak.

Cesur bir kızdı. Tabağına bir dilim ekmeğe daha koydum. “Belki bir dahaki sefere davetsiz geldiğin etoburların evine sahte etinle gelmelisin.”

Beni umursamadı. “Benim günümün tatlılığı saat üçteydi.”

“Saat üçte ne oldu?” diye sordu Gavin.

Kiersten omuzlarını silktilti. “Okulum bitti. Kelebek olası okuldan nefret ediyorum.”

Üç çocuk da birbirine baktı, neredeyse aralarında sessizce yapılmış bir anlaşma vardı. Kafama daha sonra bu konuyu Caulder’la konuşmak üzere not ettim. Lake dirseğiyle beni dürttü ve benimle aynı fikirde olduğunu hissettiren bir bakış attı.

“Senin sıran, adın her neyse,” dedi Kiersten, Gavin’e.

“Ben Gavin. Günümün ekşi kısmı sanırım on bir ya-

şında bir çocuğun kelime dağarcığının benden daha geniş olması,” dedi Kiersten’a gülümseyerek. “Günümün tatlı kısmıysa şaşırtıcıydı.” Eddie’ye baktı ve ondan bir cevap bekledi.

“Nedir?” dedi Eddie.

“Evet, nedir?” diye sordu Lake.

Ben de meraklanmışım. Gavin yüzünde bir gülümsemeyle arkasına yaslanıp tahmin etmemizi bekledi.

Eddie onu dürttü, “Anlatsana be!” dedi.

Eddie sandalyesinde öne eğilerek elini masaya vurdu. “Bir iş buldum! Getty’s’de pizza dağıtacağım!”

Bir sebepten dolayı çok mutlu görünüyordu.

“Gününün tatlı kısmı bu muydu? Pizza kuryesi olmak mı?” diye sordu Eddie. “Bu daha çok *ekşi* gibi.”

“İş aradığımı biliyordunuz. Getty’s yahu, oraya bayılırız.”

Eddie gözlerini devirdi. “O zaman tebrikler,” dedi ikna olmamışçasına.

“Bedava pizza alabilecek miyiz?” diye sordu Kel.

“Hayır ama indirimimiz var,” diye cevap verdi Gavin.

“O zaman benim günümün tatlısı da bu olsun,” dedi Kel. “Ucuz pizza!” Gavin birinin kendisi için heyecanlanmasına memnun olmuştu. “Benim günümün ekşisi Bayan Brill’di.” dedi Kel.

“Tanrım, ne yaptı?” diye sordu Lake. “Veya daha doğrusu, sen ne yaptın?”

“Sadece ben değildim,” dedi Kel.

Caulder dirseklerini masaya koydu ve yüzünü benden saklamaya çalıştı.

“Ne yaptın, Caulder?” diye sordum. Ellerini aşağıya

indirerek Gavin'e baktı. Gavin de dirseklerini masaya koyarak gözlerini benden kaçırdı, bakışlarımı umursamadan yemek yemeye devam etti. "Gavin? Bu sefer onlara ne şakası yaptın?"

Gavin iki patates kızartmasını kapıp Kel ile Caulder'a fırlattı. "Bir daha asla size bir şey anlatmayacağım. Her seferinde başımı belaya sokuyorsunuz."

Kel ile Caulder gülerek patates kızartmalarını ona geri fırlattılar.

"Onları anlatabilirim, benim için fark etmez," dedi Kiersten. "Bugün öğle yemeğinde başlarımı belaya soktular. Bayan Brill kafeteryanın öbür ucundaydı ve bu ikisi onu bir şekilde koşturmaya çalıştı. Herkes Bayan Brill'in koşarken bir ördek gibi paytak olduğunu söylüyordu, biz de bunu görmek istedik. O yüzden Kel boğulma taklidi yaptı, Caulder da bunu büyük bir gösteriye dönüştürerek onun arkasına geçti, sırtını yumruklamaya başladı ve Heimlich manevrası taklidi yaptı. Bu Bayan Brill'i dehşete düşürdü. Masamıza geldiğinde Kel çok daha iyi olduğunu, Bayan Brill'e Caulder'ın onun hayatını kurtardığını söyledi. Aslında buraya kadar sorun yoktu ama Bayan Brill çoktan birine 911'i aramasını söylemişti. Dakikalar içinde iki ambulans ve bir itfaye arabası çoktan okula ulaşmıştı. Yan masadaki çocuklardan biri onların numara yaptığını anlatınca Kel müdüre çağırıldı."

Lake öne eğilip Kel'e baktı. "Lütfen bunun bir şaka olduğunu söyle."

Kel ona yüzünde masum bir ifadeyle baktı. "Sadece bir şakaydı. Kimsenin gerçekten 911'i arayacağını düşünmemiştim. Şimdi tüm haftayı cezalı geçireceğim."

“Neden Bayan Brill beni aramadı?” diye sordu Lake ona.

“Eminim aramıştır,” dedi Kel. “Ama telefonunu bulamıyorsun hatırladın mı?”

“Of! Beni bir daha böyle bir şey için ararsa cezalısn!”

Caulder’a baktım ama gözlerini benden kaçırdı. “Caulder peki ya sen? Bayan Brill neden beni aramadı?”

Caulder bana döndü. “Kel benim yerime yalan söyledi. Gerçekten boğulduğunu düşündüğümü ve hayatını kurtarmaya çalıştığımı söyledi,” dedi haylaz bir sırıtışla. “Bu da beni günün tatlılığına ulaştırdı. Kahramanca davranışım için ödüllendirildim ve Bayan Brill bana çalışma salonuna iki serbest geçiş izni verdi.”

Sadece Caulder cezadan kurtulmak için böyle bir yol bulabilir ve ödüllendirilirdi. “İkiniz de şu saçmalığı kesin,” dedim onlara. “Ve Gavin bundan sonra böyle şaka hikâyeleri duymayacağım.”

“Evet, Bay Cooper,” dedi Gavin alaycı bir şekilde. “Fakat bilmem gereken bir şey var,” dedi çocuklara bakarak. “Gerçekten paytak mı yürüyor?”

“Evet,” dedi Kiersten kahkaha atarak. “Tam bir paytak, tamam mı?” Caulder’a baktı. “Senin ekşin neydi, Caulder?”

Caulder’ın yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “En yakın arkadaşım neredeyse boğuluyordu. Ölebilirdi.”

Hepimiz güldük. Her ne kadar Lake ile onlara karşı sorumlu davranmaya çalışsak da kardeş olmayla kural koyan otorite olma arasındaki çizgiyi belirlemek gerçekten zordu. Çocuklarla yapacağımız kavgaların hangileri olacağını seçiyorduk ve Lake o kadar da çok kavgaya etmememizin

önemli olduğunu söylüyordu. Ona bakıp güldüğünü görünce bir tartışmaya girmek istemediğini anladım.

“Yemeğimi bitirebilir miyim artık?” dedi Lake benim tarafımda, uzanamadığı tabağını göstererek. Tabağı tekrar önüne ittim. “Teşekkürler Bay Cooper,” dedi.

Masanın altından dizimle dürttüm. Bana böyle seslenmesinden nefret ettiğimi biliyordu. Bunun hâlâ beni niye bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum. Muhtemelen onun öğretmeniyken öyle hitap ettiğini duymaktan nefret ettiğim içindi. Lake ile ilk randevuya çıktığımız akşam aramızdaki bağ o kadar çabuk gelişmişti ki... Kendim gibi olarak bu kadar iyi vakit geçirdiğim biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Köşeyi dönüp onu koridorda, sınıfın önünden ilk gördüğüm an kalbim sanki yerinden çıkmıştı. Hemen orada, o an neden orada olduğunu anlamıştım ama Lake’in bunu çözmesi biraz daha zaman almıştı. Sonunda öğretmen olduğumu fark ettiğinde gözlerindeki bakış beni mahvetmişti. Tıpkı benim gibi incinmiş, kalbi kırılmıştı. Ama emin olduğum bir şey varsa bir daha o bakışı gözlerinde görmek istemediğimdi.

Kiersten ayağa kalktı, tabağını lavaboya götürdü. “Gitmem gerekiyor. Ekmek için teşekkür ederim, Will,” dedi alaycı bir şekilde. “Çok lezzetliydi.”

“Ben de kalkıyorum. Sana eve kadar eşlik edeyim,” dedi Kel. Koltuğundan zıpladı, Kiersten’ı kapıya kadar takip etti. Lake’e bakınca gözlerini devirdiğini gördüm. Kel’in ilk kez âşık olması onu rahatsız ediyordu. Lake ergen hormonlarıyla uğraşmak üzere olmamız fikrinden hiç hoşnut değildi.

Caulder ayağa kalktı. “Odamda televizyon seyredece-

ğim,” dedi. “Sonra görüşürüz, Kel. Hoşça kal Kiersten.” İkisi de ayrılırken ona veda etti.

“Bu kız gerçekten sevdim,” dedi Eddie, Kiersten dışarı çıktıktan sonra. “Umarım Kel ona çıkma teklif eder. Umarım birlikte büyüyüp evlenirler ve bir sürü garip bebekleri olur. Umarım sonsuza dek ailemizde kalır.”

“Kes sesini, Eddie,” dedi Lake. “Kel daha on yaşında ve bir kız arkadaşına sahip olmak için çok küçük.”

“Pek on yaşında sayılmaz, sekiz gün içerisinde on birine basacak,” dedi Gavin. “On bir yaş ilk kız arkadaşlar için en iyi yaştır.”

Lake bütün patateslerini alıp Gavin’in yüzüne fırlattı.

Sadece iç çektim. Lake’i kontrol etmek imkânsızdı. “Bu gece ortalığı sen temizliyorsun,” dedim ona. “Sen de,” dedim Eddie’ye. “Gavin, hadi, kadınlar işlerini yaparken biz de erkek erkeğe maç izleyelim.”

Gavin bardağını Eddie’ye uzattı. “Doldur bu bardağı kadın. Ben futbol izliyorum.”

Eddie ile Lake mutfağı temizlerken ben de Gavin’den bir iyilik istedim. Lake ile çocuklardan dolayı haftalardır baş başa kalamamıştık. Onunla yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

“Eddie’yle ikiniz, yarın akşam Kel ile Caulder’ı sinemaya götürebilir misiniz?”

Hemen cevap vermedi ve kendimi sorduğum için bile suçlu hissettim. Belki zaten planları vardı.

“Bakarız,” diye cevap verdi sonunda. “Kiersten’ı da götürmek zorunda mıyız?”

“Bu senin hatuna bağlı. Kiersten onun yeni en yakın arkadaşı,” dedim gülerek.

Gavin bu düşünce üzerine gözlerini devirdi. “Tamam, zaten bir film seyretmek istiyorduk. Saat kaçta gelelim? Bir de onları ne kadar oyalamamızı istiyorsun?”

“Fark etmez. Bir yere gitmeyeceğiz. Sadece onunla birkaç saat yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ona vermem gereken bir şey var.”

“Tamam, anladım,” dedi. “Ona ‘verdikten’ sonra bana bir mesaj at, çocukları ona göre getiririm eve.”

Tahmin ettiği şeyi bildiğim için başımı sallayıp güldüm. Gavin’i seviyordum. Buna rağmen Lake ile aramda geçen her şeyi ve Eddie ile onun arasında geçen her şeyi hepimizin bilmesinden nefret ediyordum. En yakın arkadaşlarla çıkmanın dezavantajı buydu işte. Hiçbir şey sır olarak kalmıyordu.

“Hadi gidelim bebeğim,” dedi Eddie, Gavin’i koltuktan çekerek. “Akşam yemeği için teşekkürler, Will. Joel gelecek hafta sonu sizi bekliyor. Tamale pişirecekmiş.”

Tamale yemeyi asla geri çevirmezdim. “Tamam, geliyoruz,” dedim.

Eddie ile Gavin gitikten sonra Lake oturma odasına geldi, kanapeye oturdu, bacaklarını kıvrarak yanıma sokuldu. Kollarımla onu sıkıca sararak kendime çektim.

“Mahvoldum,” dedi. “En azından bu sömestr aynı günlerde ders alacağımızı umut etmiştim. Bu kelebek olası çocuklar yüzünden hiç yalnız kalamıyoruz.”

Aynı sokakta karşı karşıya oturduğumuz için dünyadaki tüm zamanımızı birlikte geçirdiğimizi düşünebilirsiniz. Ama durum böyle değildi. Geçen dönem o pazartesi, çarşamba ve cuma günleri okuldaydı, bense okula beş gün gitmiştim. Hafta sonları çoğunlukla ödevlerimizi yaparak

geçirmiştik ve genellikle Kel ile Caulder'ın spor aktiviteleriyle meşguldük. Eylülde Julia'nın aramızdan ayrılması Lake'in yükünü biraz daha ağırlaştırmıştı. En azından bu bir alışma süreciydi. Açıkçası aramızdaki en büyük eksiklik birlikte dolu dolu zaman geçiremememizdi. Çocuklar bir evde takılırken yalnız kalmak için diğer eve gitmemiz de biraz tuhaf olacaktı. Zaten bunu ne zaman yapsak bizi takip ediyorlardı.

“Bunu da atlatırız,” dedim. “Hep yaptığımız gibi.”

Yüzümü kendine çekti ve beni öptü. Bir yıldır her gün onu öpmeme rağmen her nasılsa her seferinde daha da güzelleşiyordu.

“Gitmeliyim,” dedi sonunda. “Sabah erken kalkacağım ve okula gidip kaydımı tamamlamalıyım. Ayrıca dışarı bakıp Kel'in Kiersten'la öpüşmediğinden emin olmalıyım.”

Buna gülüyorduk ama birkaç yıl içinde karşılaştığımız gerçek bir durum da olabilirdi. Daha yirmi beş yaşına gelmeden, ergenler yetiştiriyor olacaktık. Bu korkutucu bir düşünceydi.

“Bir dakika. Gitmeden önce bir şey sorayım. Yarın akşam için planın ne?”

Lake gözlerini bana dikti. “Bu nasıl soru? Planım sensin. Her zaman tek planımsın.”

“İyi. Eddie ile Gavin yarın çocukları dışarı çıkarıyor. Benimle yedide buluşur musun?”

“Beni gerçek bir randevuya mı davet ediyorsun?” dedi Lake gülümseyerek. Yüzü aydınlanmıştı.

Başımı salladım.

“Bu işlerde berbat olduğunu biliyorsun değil mi? Hep böyleydin. Kızlar bazen böyle şeylerin sorulmasını ister, doğrudan söylenmesini değil.”

Naz yapıyordu ama bu gerçekten anlamsızdı. Lake zaten bana aitti ama yine de onun kurallarına uyuyordum. Önünde dizlerimin üstüne çöktüm ve gözlerinin içine baktım. “Lake yarın akşam benimle buluşma şerefini bana bahşeder misin?”

Kanepede geriye yaslanarak, başka tarafa baktı. “Bilmiyorum biraz meşgul gibiyim,” dedi. “Programıma bakıp sana haber veririm.” Ciddi görünmeye çalışıyordu ama birden yüzünde bir gülümseme belirdi. Eğilip bana sarıldı fakat dengemi kaybettim ve kendimizi yerde bulduk. Yerde sırt üstü yatarken gülerek “Tamam saat yedide al beni,” dedi

Saçlarını gözümün önünden çekip parmaklarımı yüzünde gezdirdim. “Seni seviyorum, Lake.”

“Bir daha söyle,” dedi.

Alnından öperek bir daha söyledim. “Seni seviyorum, Lake.”

“Bir daha?”

“Ben.” Dudaklarından öptüm. “Seni.” Tekrar öptüm. “Seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Vücudumu onun üzerinden biraz çektim ve parmaklarımızı kenetledik. Ellerini başının üzerine koyup yere doğru bastırdım. Onu öpecek gibi eğildim ama öpmedim. Bu pozisyondayken onunla eğlenmeyi seviyordum. Gözlerini kapatana dek dudaklarına dokunmadım, sonra yavaşça çekildim. Gözlerini açtı, ona gülümsediğimi gördü, yeniden eğildim. Gözlerini kapar kapamaz yine geri çekildim.

“Kahretsin, Will! Kelebek olası adam, öptün beni artık!”

Ellerini serbest bıraktığımda yüzümü kavradı ve du-

daklarını dudaklarıma yapıştırdı. Geri çekilme noktasına kadar öpüşmeye devam ettik. Lake bu anı böyle adlandırmayı seviyordu. Altımdan çıkarak dizlerinin üstüne oturdu, ben de sırt üstü yerde kaldım. Evde yalnız olmadığımız zamanlarda kendimizi kaptırıp devam etmeyi sevmiyorduk. Bu çok basitti, kendimizi işleri ileri götürürken bulduğumuzda ikimizden biri kendini geri çekiyordu.

Julia ölmeden önce işleri zamanından evvel ileri götürme hatası yapmıştık. Benim adıma kritik bir hataydı. Resmi olarak birlikteliğimizin ikinci haftasında Caulder geceyi Kel'in evinde geçiriyordu. Lake ile sinemadan sonra benim evime gelmiştik. Kanepenin üzerinde sevişmeye başladık ve her şey ardı ardına ilerledi. İkimiz de durmak istemiyorduk. Daha seks yapmamıştık ama Julia aniden içeri girmeseydi neredeyse yapmak üzereydik. Çok sinirlendi. Biz de korkmuştuk. Lake'e ceza verdi ve onu iki hafta görmeme izin vermedi. Muhtemelen bu iki haftada binlerce kez özür dilemişimdir.

Sonunda bizleri karşısına alıp en az bir yıl bekleyeceğimize dair yemin ettirdi. Lake'i doğum kontrolü hapına başlatıp benim de onun gözlerinin içine bakıp söz vermemi istedi. Aslında onu üzen şey on sekiz yaşındaki kızının neredeyse seks yapacak olması fikri değildi. Julia mantıklı bir kadındı ve bunun günün birinde olacağını biliyordu. Onu asıl üzen benim bunu Lake'den sadece iki hafta gibi çok kısa bir sürede talep etmemdi. Kendimi inanılmaz bir şekilde suçlu hissettim ve tabii ki bu sözü vermeyi kabul ettim. Aynı zamanda Julia, Kel ile Caulder için iyi birer örnek olmamızı istediğinden bu süre zarfında geceyi bir-birimizde geçirmemeye de yemin ettirdi. Julia öldükten

sonra da sözümüze sadık kaldık. Sadece Julia'ya olan saygımızdan. Tanrı biliyor ki bazen zorlanıyorduk. Aslında çoğu zaman zorlanıyorduk.

Daha sonra bu konuyu bir daha tartışmadık, ta ki geçen hafta, yani Julia'ya verdiğimiz sözün dolduğu birinci yıla kadar. Lake'i hiçbir şeye zorlamak istemiyordum. Tamamen her şeyi ona bırakmak istiyordum, bu yüzden bu konuyu hiç açmamıştım. O da açmamıştı. Fakat tabii ki bu arada hiç yalnız kalamamıştık.

“Geri çekilme noktası,” dedi Lake ve ayağa kalktı. “Yarın akşam saat yedide görüşmek üzere. Geç kalma.”

“Git telefonunu bul ve bana iyi geceler mesajı yolla,” dedim.

Lake yüzü bana dönük halde yavaşça kapıyı açarken “Bir daha?” dedi.

“Seni seviyorum, Lake.”